

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/36/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121204759
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8121204759.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v spore žalobcu: Fibermont s.r.o., so sídlom Mieru 14, 083 01 Sabinov, IČO: 50 887 807, za účasti intervenienta: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., proti žalovanému: E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. X/X, XXX XX D., právne zastúpenému: Advokátska kancelária Peter Rak, s.r.o. so sídlom Levočská 4, 08 001 Prešov, IČO: 50 581 121, o vylúčení veci z exekúcie, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k 16C/44/2021-121 zo dňa 4.4.2024, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. O d m i e t a odvolanie žalobcu proti výroku o náhrade trov konania v časti o povinnosti intervenienta nahraďiť žalovanému trovy konania.

III. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi aj intervenientovi na strane žalobcu v rozsahu 100 % (II. výrok).

V odôvodnení rozsudku okrem iného uviedol, že na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 15C/27/2017 zo dňa 13.11.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 4Co/36/2019-196 zo dňa 28.5.2020 sa voči intervenientovi ako povinnému vedie exekúcia na vymożenie pohľadávky žalovaného ako oprávneného. V rámci exekúcie bolo zriadené exekučné záložné právo na nehnuteľnosti vo vlastníctve intervenienta - povinného v exekúcii, ktoré na základe nájomnej zmluvy zo dňa 1.9.2017 užíva žalobca na výkon jeho podnikateľskej - poľnohospodárskej činnosti. Z tohto dôvodu žalobca podal návrh na vylúčenie veci z exekúcie.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil a trval na tom, že nájomná zmluva je len disimulovaný právny úkon (intervenient je otec konateľa žalobcu a nájomné je vo výške 0,01 EUR za každý rok nájmu). Dôvodil, že pri vylúčení veci z exekúcie musí ísť o vec, ktorá vo svojej podstate exekúciu neznesie, a to z veľmi vážneho a zákonom uvedeného dôvodu, pričom závažným dôvodom, aby vec nebola exekvovaná je väčšinou iné právo tzv. vecné právo.

Súd vo veci rozhodol dňa 16.6.2022 rozsudkom č. k. 16C 44/2021-83, ktorým žalobu zamietol a žalovanému priznal oproti žalobcovi a intervenientovi na strane žalobcu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Po odvolaní podanom žalobcom odvolací súd uznesením č. k. 9Co 67/2022-104 zo dňa 19.10.2023 zrušil vyššie uvedený rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V dôvodoch svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol najmä, že súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, ak bez výslovného návrhu účastníka prejednal vec v jeho neprítomnosti i neprítomnosti zástupcu, ktorý z dôležitého dôvodu (spočívajúceho v jeho osobe) požiadal o odročenie pojednávania. Po zrušení veci súd prvej inštancie opakovane dospel k záveru, že žalobe nie je dôvodná.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 44 ods. 1 a 8, § 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a ust. § 41a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“).

Excindačná žaloba (žaloba o vylúčenie veci z exekúcie) slúži na ochranu osôb, ktoré majú v majetku postihnutému exekúciou také právo, ktoré vylučuje, aby bol tento majetok použitý k nútenému výkonu rozhodnutia. Nájomná zmluva uzatvorená medzi žalobcom a intervenientom na jeho strane nepredstavuje dôvod, pre ktorý má ísť o vec vylúčenú z exekúcie, všetko vo svetle tej skutočnosti, že ide o nájomnú zmluvu uzatvorenú medzi blízkymi osobami (prenajímateľ - v tomto konaní intervenient na strane žalobcu a otec konateľa žalobcu a nájomca v tomto konaní žalobca a syn intervenienta na strane žalobcu), pričom nájomné vo výške 0,01 eur za každý 1 rok nájmu indikuje, že skôr ako o nájomnú zmluvu ide o takmer bezodplatné prenechanie užívania nehnuteľností vlastníkom - otcom v prospech synovej obchodnej spoločnosti.

Súd prvej inštancie zároveň zamietol návrhy na doplnenie dokazovania. Vo vzťahu k predloženiu fotokópie podania na Ústavný súd uviedol, že právny zástupca žalobcu predložil súdu originál tohto podania na nahliadnutie, preto súd nemal pochybnosti o jeho existencii a nespochybňovala to ani žalovaná strana. Čo sa týka návrhu na výsluch štatutárneho zástupcu žalobcu, súd prvej inštancie konštatoval, že toto dokazovanie súd prvej inštancie zamietol a považuje ho za nedôvodné, neúčelné, majúce tendenciu spôsobiť len prieťahy v konaní (žaloba doručená súdu 8.6.2021), bez ambície dokázať pre konanie podstatné skutočnosti, všetko vo svetle rýchlosti a hospodárnosti konania. Štatutárny zástupca žalobcu mal počas takmer 3 rokov konania možnosť uvádzať svoje argumenty, nič nebránilo jeho prítomnosti na ostatnom pojednávaní a súd jeho ospravedlnenie prostredníctvom právneho zástupcu považoval za účelové a obštrukčné.

Súd prvej inštancie má za to, že postup žalujúcej strany v kontexte, či už s poukazom na nájomnú zmluvu medzi žalobcom a intervenientom vykazujúcu znaky účelovosti, či už návrhom na prerušenie konania alebo aj viacnásobnými žiadosťami právneho zástupcu žalujúcej strany o odročenie pojednávania s tendenciou spôsobiť prieťahy v konaní a oddialenie meritórneho rozhodnutia vyказuje aj rozpor s dobrými mravmi, čo v kontexte s vyššie uvedenom právnou argumentáciou nedávalo súdu prvej inštancie inú možnosť, ako žalobu zamietnuť.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP. Žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi a intervenientovi na strane žalobcu v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc procesný postup súdu prvej inštancie, keď na pojednávaní dňa 4.4.2024, na ktorom súd vo veci rozhodol, nebol prítomný žalobca, ktorého jeho právny zástupca navrhoval vypočuť. Takýmto postupom podľa žalobcu došlo k odňatiu jeho práva konať pred súdom. Namietal tiež, že v konaní nebol vypočutý ani intervenient. Nesúhlasil ani s rozhodnutím o náhrade trov konania, keď súd prvej inštancie uložil povinnosť nahraďiť trovy konania aj intervenientovi bez toho, aby rozhodol o jeho vstupe do konania. Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný v reakcii na odvolanie žalobcu uviedol, že uzatvorenie nájomnej zmluvy (medzi otcom a synom – konateľom Fibermont s.r.o. za 1 cent ročne) žiadnym spôsobom nebráni exekúcii nehnuteľnosti, a teda nie je dôvod na vylúčenie z exekúcie. Žalobca sa vo svojom odvolaní ani len jedinou vetou nevyjadruje k odôvodneniu napadnutého rozsudku, a nevedie s napádaným rozhodnutím žiadnu polemiku, ani nepredkladá žiadne tvrdenia či judikáty pre podporu svojich tvrdení uvedených v žalobe. Žalovaný ďalej poukázal na to, že súdny spor je vedený 3 roky, strany konania sa k veci podrobne vyjadrili a nie je zrejmé, čo nové by mal vo veci mohol uviesť priamo konateľ žalobcu, ktorý sa pojednávania nezúčastnil dobrovoľne s odkazom na nejaké údajné pracovné stretnutie.

4. Žalobca vo vyjadrení zotrval na svojich tvrdeniach o odňatí možnosti konať pred súdom, porušení práva na spravodlivý proces a zmätočnosti napadnutého rozhodnutia.

5. Žalovaný v duplike poukázal na to, že celý obsah vyjadrenia a odvolania žalobcu je prejavom obštrukcií súdneho konania a jeho marenia zo strany žalobcu, bez akýchkoľvek zmysluplných návrhov či tvrdení, ktoré by sa týkali veci samotnej.

6. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (CSP)), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, pri viazanosti dôvodmi a rozsahom týchto odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/2005).

7. Odvolacia argumentácia žalobcu spočívala predovšetkým v tvrdení, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces z dôvodu nevyhovenia žiadosti právneho zástupcu o odročenie pojednávania za účelom vykonania ďalšieho dokazovania výsluchom žalobcu a predložením fotokópie sťažnosti na Ústavný súd SR.

8. V civilnom procese platí zásada, že vec sa má rozhodnúť spravidla na jednom pojednávaní. Možnosť súdu odročiť pojednávanie je len výnimočná a zákon podmieňuje tento postup existenciou dôležitých dôvodov. V prípade žiadosti o odročenie termínu pojednávania musí súd vyhodnocovať aj to, či sa niektorá zo sporových strán týmto postupom nepokúša o procesnú obštrukciu.

V sporovom konaní nie je prítomnosť strany na pojednávaní podmienkou prejednanja a rozhodnutia veci. Strana môže na účely súdneho sporu splnomocniť zástupcu, ktorý koná v jej mene. Ak sa na pojednávanie nedostavila strana, aj keď bola predvolaná a na pojednávanie sa dostavil jej zástupca, nie je dôvod na to, aby sa súd s takouto neprítomnosťou zastúpenej strany osobitne vyporiadal, keďže treba mať za to, že strana sa na pojednávanie dostavila prostredníctvom svojho zástupcu, a teda je jeho prostredníctvom na pojednávaní prítomná. V tejto súvislosti preto ani nemožno vyhovieť takým žiadostiam zástupcu strany o odročenie pojednávania, ktoré by boli postavené na tvrdeniach zástupcu strany o tom, že s vykonaním pojednávania strana v jej neprítomnosti, hoci jej zástupca je prítomný, nesúhlasí.

Výnimkou je iba výsluch strany ako jeden z dôkazných prostriedkov, ktorý je nezastupiteľným procesným úkonom. K výsluchu strany však súd pristúpi iba na návrh a len v prípade, ak relevantné skutočnosti nemožno preukázať inak (§ 195 ods. 1 CSP).

9. Žalobca v odvolaní tvrdí, že súd chcel na pojednávaní vypočuť žalobcu ako stranu sporu. V zmysle ust. § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. V civilnom sporovom konaní je výsluch strany iba podporným dôkazom. Vyplýva to z dikcie zákona, podľa ktorej výsluch strany môže súd vykonať vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nemožno preukázať inak. V civilnom sporovom procese platí prejednaciacia zásada, podľa ktorej len strany v spore nesú zodpovednosť za unesenie dôkazného bremena. Strana má povinnosť tvrdenia, dôkaznú povinnosť, povinnosť vyjadrovať sa k veci, k dôkazom a pod. Tieto úkony môže vykonávať aj prostredníctvom svojho zástupcu. Dôkazom je výsluch strany iba vtedy, ak ho súd ako procesný prostriedok nariadi. Súd nariadi tento dôkazný prostriedok iba vtedy, ak to navrhne strana sporu a na preukázanie tvrdených skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo a preukázať ich nemožno iným spôsobom. Z obsahu spisu nevyplýva, že by súd kedykoľvek v priebehu konania rozhodol o vykonaní dôkazu výsluchom žalobcu, od čoho by neskôr bez dôvodu upustil. Naopak, na pojednávaní dňa 4.4.2024 súd tento návrh zamietol.

Na margo uvedeného odvolací súd dodáva, že je to v prvom rade žalobca, kto nesie zodpovednosť za výsledok sporu a za unesenie dôkazného bremena. Pokiaľ žalobca navrhoval vykonať dôkaz výsluchom strany, bol povinný zabezpečiť vykonanie tohto dôkazu a dostaviť sa na pojednávanie, na ktorom by súd prípadne mohol nariadiť vykonanie tohto dôkazu. Predvolanie na pojednávanie konané dňa 4.4.2024 bolo žalobcovi doručené dňa 6.2.2024, teda žalobca bol s dostatočným predstihom upovedomený o čase pojednávania. Z vyjadrenia jeho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 4.4.2024 nevyplýva, nakoľko neodkladné boli pracovné povinnosti žalobcu, kvôli ktorým sa ani po takmer troch rokoch od podania žaloby a opakovaných odročených pojednávaniach z dôvodov na strane žalobcu, resp. jeho právneho

zástupcu, nedostavil ani na spomínané pojednávanie. Odvolací súd v tomto smere v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že takéto správanie sa žalobcu vyказuje znaky obštrukcie a úmyselného oddialovania meritórneho rozhodnutia.

10. Výsluch strany ako dôkaz je potrebné odlišovať od prednesu strany podľa ust. § 181 CSP, pričom tieto práva strana sporu vykonáva prostredníctvom zástupcu, ak ho má zvoleného. Na pojednávaní dňa 4.4.2024 bol právny zástupca žalobcu osobne prítomný a na pojednávanie bol riadne predvolaný. Na pojednávaní dostal právny zástupca žalobcu v zmysle zákonných ustanovení priestor vyjadriť sa k žalobe, k dokazovaniu a k právnej stránke veci, ako aj uviesť všetky podstatné skutkové tvrdenia, a toto právo aj využil. Osobná prítomnosť žalobcu na pojednávaní nebola nevyhnutná, a žalobca sa pojednávania „zúčastnil“ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. V žiadnom prípade sa tak nemožno stotožniť s tvrdením žalobcu o tom, že mu bolo odňaté právo konať pred súdom.

Aj Najvyšší súd v rozhodnutí R 21/2017 uviedol, že: „Povinnosť uskutočniť výsluch strany civilného sporu nie je absolútna. Ak súd nevykoná dôkaz výsluchom sporovej strany, bez ďalšieho nedochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.“

Vyššie uvedené dôvody platia primerane aj pre intervenienta a uplatňovanie jeho procesných práv v konaní pred súdom.

11. Čo sa týka nevykonania navrhnutých dôkazov, súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Dokazovanie je časť civilného sporového konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I.ÚS 52/03). Súd v civilnom sporovom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie strán sporu. Ak však súd odmietne vykonať navrhnuté dôkazy, musí ich nevykonanie náležite odôvodniť. V bode 40. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie relevantné a dostatočne vysvetlil, prečo nevyhovel návrhom žalobcu na vykonanie ďalších dôkazov.

12. K tomuto odvolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010, podľa ktorého: „Dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní.“

13. K otázke dokazovania odvolací súd dodáva, že žalobca je povinný už v žalobe uviesť všetky podstatné skutkové tvrdenia a označiť dôkazy na ich preukázanie. Ako vyplýva z ust. § 195 ods. 1 CSP je výsluch strany sporu len podporným dôkazným prostriedkom na preukázanie skutočností, ktoré vyšli najavo v konaní a nemožno ich preukázať inak. Právny zástupca žalobcu v návrhu na vykonanie dôkazu výsluchom žalobcu navyše ani neuviedol, aké skutkové tvrdenia, ktoré nemožno preukázať inak, by mali byť výsluchom preukázané, a to so zreteľom na to, že súd musí mať vždy vyriešenú otázku, na preukázanie ktorej skutočnosti vykonáva ten-ktorý dôkaz.

14. V súvislosti so žalobcom namietaným porušením práva na spravodlivý proces, ktorých mal spočívať v tom, že jeho štatutárny zástupca nebol v konaní vypočutý, odvolací súd poznamenáva, že samotný žalobca v žalobe ani nenavrhol svoje vypočutie, teda vypočutie štatutára, a ani vypočutie intervenienta. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že súd prvej inštancie dňa 16.12.2021 vytýčil termín pojednávania na deň 27.01.2022 a v predvolaní dokonca výrazne uviedol, že pokiaľ strany navrhujú ich výsluch, majú zabezpečiť ich účasť na pojednávaní. Na základe ospravedlnenia právneho zástupcu žalobcu súd pojednávanie odročil na deň 10.02.2022 a na základe jeho následného telefonického požiadania pojednávanie opätovne odročil na deň 22.03.2022, a to presne v zmysle žiadosti právneho zástupcu, ktorý žiadal o vytýčenie termínu pojednávania v rozmedzí od 22. do 24.03.2022. Súd následne pojednávanie odročil na deň 28.04.2022. Na základe opätovnej žiadosti právneho zástupcu žalobcu pojednávanie odročil na 16.06.2022. Následnú žiadosť právneho zástupcu žalobcu o odročenie pojednávania súd prvej inštancie neakceptoval s poukazom na to, že sa jedná o opakované žiadosti, ktoré spôsobujú prieťahy v konaní, pričom nie je daný dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania a žiadosť nespĺňa podmienky podľa § 183 ods. 2 CSP. Sudca ale na základe tejto žiadosti posunul začiatok pojednávania z 8,30 hod. na 8,00 hod. Po vrátení veci odvolacím súdom súd prvej inštancie dňa 07.12.2023 vytýčil termín pojednávania na deň 01.02.2024, pričom právny zástupca žalobcu opätovne navrhol odročenie pojednávania, pričom súd zrušil tento termín pojednávania s tým, aby kancelária kontaktovala právneho zástupcu žalobcu a aby tento vopred uviedol, ktoré termíny pojednávania mu vyhovujú. Následne súd pojednávanie odročil na deň 04.04.2024 a vo veci rozhodol. Odvolací súd, v súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami, poukazuje na to, že konanie právneho zástupcu žalobcu skutočne vykazuje znaky obštrukcií a úmyselného predlžovania sporu, pričom strana žalobcu mala nepochybne dostatočný priestor na to, aby sa mohla k veci vyjadriť, resp. navrhnúť svoj výsluch a na pojednávanie sa osobne dostaviť. Odvolací súd taktiež poznamenáva, že z vyjadrení právneho zástupcu žalobcu ani nevyplýva k akým konkrétnym skutočnostiam by mal žalobca, resp. intervenient vypočutý.

15. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil vady konania, ktorými by u žalobcu, resp. intervenienta došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, k porušeniu práva na spravodlivý proces, ani žiadnym iným vadám, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16. K námietke žalobcu o tom, že súd nerozhodol o prípustnosti vstupu intervenienta do konania odvolací súd uvádza, že v zmysle ust. § 83 CSP prípustnosť vstupu intervenienta súd skúma výlučne na návrh. Súd nemôže vylúčiť intervenienta z konania ex offo, a to ani vtedy, ak jeho právny záujem na výsledku konania absentuje. Vzhľadom na to, že návrh na rozhodnutie o prípustnosti vstupu intervenienta do konania nebol podaný, je táto odvolacia námietka žalobcu nedôvodná.

17. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil, vrátane správneho výroku o náhrade trov konania.

18. Žalobca v odvolaní namietal aj to, že súd prvej inštancie uložil povinnosť nahradiť trovy konania aj intervenientovi. Odvolací súd poznamenáva, že v prejednávanej veci žalobca a intervenient, ktorý vystupuje na jeho strane, netvoria nerozlučné spoločenstvo (§ 85 CSP). Podľa ust. § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Výrok o trovách konania v časti uloženia povinnosti intervenientovi nahradiť trovy konania nie je výrokom vydaným v neprospech žalobcu. Preto žalobca nie je oprávnený podať odvolanie proti výroku o povinnosti intervenienta nahradiť trovy konania. Z tohto dôvodu odvolací súd podľa ust. § 386 písm. b) CSP v tejto časti odmietol odvolanie, ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi. Prvoinštančný súd o výške trov konania rozhodne samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník do 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).